

Judikatūras krājums

SENIOR HOME
ĢENERĀLADVOKĀTA MACEJA ŠPUNARA [*MACIEJ SZPUNAR*]
SECINĀJUMI,
sniegti 2016. gada 26. maijā¹

Lieta C-195/15

**SCI Senior Home, sanācības procesā esoša sabiedrība,
pret
Gemeinde Wedemark,
Hannoversche Volksbank eG**

(Bundesgerichtshof (Federālā Augstākā tiesa, Vācija) lūgums sniegt prejudiciālu nolēmumu)

Brīvības, drošības un tiesiskuma telpa — Tiesu iestāžu sadarbība civillietās —
Maksātnespējas procedūras — Regula (EK) Nr. 1346/2000 — 5. pants — Jēdziens “trešo personu lietu
tiesības” — Nekustamā īpašuma nodoklis — Dalībvalsts tiesiskais regulējums, kurā paredzēts, ka
nekustamā īpašuma nodoklis ir nekustamo īpašumu apgrūtinājoša publiska nasta, kuras piespiedu izpilde
var tikt vērsta pret jebkuru iespējamo īpašnieku

I – Ievads

1. Izskatāmais lūgums sniegt prejudiciālu nolēmumu ir iesniegts tiesvedībā starp Francijā reģistrētas sabiedrības maksātnespējas procesa administratoru un kādu Vācijas pašvaldību sakarā ar nekustamā īpašuma, kas atrodas Vācijā un kura īpašniece ir minētā sabiedrība, piespiedu izsoli nesamaksāta nekustamā īpašuma nodokļa dēļ².

2. *Bundesgerichtshof* (Federālā Augstākā tiesa, Vācija) uzdotais jautājums tiks Tiesai pievērsties lietu tiesību jēdzienam Regulas (EK) Nr. 1346/2000³ 5. pantā. Konkrētāk, Tiesai būs iespēja precizēt, vai specifiskajā publiskas nastas, kas gulstas uz nekustamo īpašumu, kontekstā Regulas Nr. 1346/2000 5. panta piemērošanas nolūkos šīs nastas kvalifikācija valsts tiesībās par lietu tiesībām ir jāierobežo ar autonomiem kvalifikācijas kritērijiem.

1 — Oriģinālvaloda – franču.

2 — Jānorāda, ka lūgumā sniegt prejudiciālu nolēmumu nav nekādas informācijas par *Hannoversche Volksbank eG* lomu pamatlietā.

3 — Padomes 2000. gada 29. maija Regula par maksātnespējas procedūrām (OV 2000, L 160, 1. lpp.), kas grozīta ar Padomes 2011. gada 9. jūnija īstenošanas regulu (ES) Nr. 583/2011 (OV 2011, L 160, 52. lpp.) (turpmāk tekstā – “Regula Nr. 1346/2000”).

II – Atbilstošās tiesību normas

A – Savienības tiesības

3. Regulas Nr. 1346/2000 5. pantā “Trešo personu lietu tiesības” ir paredzēts:

“1. Maksātnespējas procedūras sākšana neietekmē kreditoru vai trešo personu lietu tiesības attiecībā uz ķermeniskiem vai bezķermeniskiem, kustamiem vai nekustamiem aktīviem – gan neatvietojamiem aktīviem, gan atvietojamu aktīvu kopumiem, kas laiku pa laikam mainās –, kas pieder parādniekam un atrodas citas dalībvalsts teritorijā procedūras sākšanas laikā.

2. Šā panta 1. punktā minētās tiesības citas starpā nozīmē:

- a) tiesības rīkoties ar aktīviem un tos pārdot un saņemt maksājumus no ieņēmumiem par šādiem aktīviem, jo īpaši ar aizturējuma tiesībām vai hipotēku;
- b) ekskluzīvas tiesības par prasījuma izpildi, jo īpaši tiesības, ko garantē aizturējuma tiesības attiecībā uz prasījumu vai prasījuma nodošanu ar garantiju;
- c) tiesības atprasīt aktīvus un/vai pieprasīt kompensāciju visiem, kuru īpašumā vai lietošanā tie ir pretēji šādi pilnvarotas personas vēlmēm;
- d) lietu tiesības attiecībā uz peļņas gūšanu, izmantojot aktīvus.

3. Tiesības, kas reģistrētas publiskā reģistrā un ir izmantojamas pret trešajām personām, saskaņā ar kurām var iegūt lietu tiesības 1. punkta nozīmē, uzskata par lietu tiesībām.

4. Šā panta 1. punkts pieļauj darbības attiecībā uz juridisku aktu spēkā neesamību, atzišanu par spēkā neesošiem un nepiemērošanu, kā minēts 4. panta 2. punkta m) apakšpunktā.”

B – Vācijas tiesiskais regulējums

4. Likuma par nekustamā īpašuma nodokli (*Grundsteuergesetz*, turpmāk tekstā – “*GrStG*”) 9. panta 2. punktā ir noteikts:

“Nodokļa maksāšanas pienākums rodas tā gada sākumā, par kuru šis nodoklis tiek aprēķināts.”

5. *GrStG* 12. pants “Liettiesiskais nodrošinājums” ir formulēts šādi:

“Nekustamā īpašuma nodoklis uz nodokļa objektu gulstas kā publiska nasta.”

6. Likuma par nodokļiem (*Abgabenordnung*, turpmāk tekstā – “*AO*”) 77. panta 2. punkta pirmajā teikumā ir paredzēts:

“Īpašniekam ir jāpacieš piespiedu izpilde, kas pret nekustamo īpašumu tiek vērsta sakarā ar nodokli, kurš uz to gulstas kā publiska nasta.”

7. Likuma par piespiedu izsoli (*Zwangsversteigerungsgesetz*) 10. panta 1. punktā ir noteikts:

“Tiesības tikt apmierinātiem ir prasījumiem uz nekustamo īpašumu šādā prioritātes secībā [..]:

[..]

- 3) prasījumiem saistībā ar publiskajām nastām, kas uz nekustamo īpašumu gulstas sakarā ar summām, kuras nav samaksātas pēdējo četru gadu laikā; saistībā ar regulāriem maksājumiem, it īpaši nekustamā īpašuma nodokļiem, procentiem, piemaksām vai rentēm [...] – tikai attiecībā uz maksājamajām summām un kavētajiem maksājumiem par pēdējiem diviem gadiem [...]
- 4) prasījumiem, kas izriet no tiesībām uz nekustamo īpašumu [...]

III – Pamatlietas fakti, prejudiciālais jautājums un tiesvedība Tiesā

8. *Société civile immobilière Senior Home* (turpmāk tekstā – “parādniece sabiedrība”) ir reģistrēta Francijā. Tā ir īpašniece nekustamajam īpašumam, kas atrodas Vēdemarkā [*Wedemark*] (Vācija).

9. Ar 2013. gada 6. maija spriedumu *tribunal de grande instance de Mulhouse* [Milūzas apgabaltiesa] (Francija) uzsāka parādnieces sabiedrības sanācības procesu [*redressement judiciaire*] un iecēla tai maksātspējas administratoru ar atbalsta sniegšanas uzdevumu.

10. 2013. gada 15. maijā *Gemeinde Wedemark* (Vēdemarkas pašvaldība) iesniedza pieteikumu par nekustamā īpašuma pārdošanu piespiedu izsolē nekustamā īpašuma nodokļa parāda EUR 7471,19 apmērā par laikposmu no 2012. gada 1. oktobra līdz 2013. gada 30. jūnijam dēļ un apliecināja prasījumu izpildāmību piespiedu kārtā.

11. Ar 2013. gada 21. maija lēmumu *Amtsgericht Burgwedel* (Burgvēdeles pirmās instances tiesa, Vācija) nolēma, ka ir rīkojama piespiedu izsole. Parādnieces sabiedrības par šo lēmumu iesniegtā sūdzība nebija sekmīga. *Landgericht Hannover* (Hannoveres apgabaltiesa, Vācija) tās pārsūdzību noraidīja. Ar savu *Bundesgerichtshof* (Federālā Augstākā tiesa) iesniegto sūdzību parādniece sabiedrība vēlas panākt, lai tiktu atcelts lēmums par pārdošanu piespiedu izsolē un lai tiktu dzēsta ar to saistītā atzīme zemesgrāmatā.

12. Šajā saistībā iesniedzējtiesa atgādina, ka tajā izskatāmā lieta ietilpst Regulas Nr. 1346/2000 piemērošanas jomā. Saskaņā ar šīs regulas 4. panta 1. punktu un 2. punkta otrā teikuma f) apakšpunktu maksātspējas procedūrai esot jānotiek saskaņā ar Francijas tiesībām, kuras principā regulējot arī procedūras uzsākšanas ietekmi uz individuālām tiesvedībām.

13. Šī tiesa uzsver, ka Francijas tiesībās ar sanācības procesa uzsākšanu vispārēji ir aizliegtas izpildu darbības un tajās nepastāv konkrēti noteikumi ne attiecībā uz kreditoriem, kuriem ir liettiesisks nodrošinājums, ne uz nodokļu administrāciju. Tomēr saskaņā ar Regulas Nr. 1346/2000 5. panta 1. punktu maksātspējas procedūras uzsākšana neietekmē kreditoru vai trešo personu lietu tiesības attiecībā uz nekustamiem aktīviem, kas atrodas citas dalībvalsts teritorijā.

14. Savukārt Vācijas tiesībās prasījumi saistībā ar nekustamā īpašuma nodokli iesniedzējtiesas ieskatā un saskaņā ar *GrStG* 12. pantu ir publiskas nastas, kas ir liettiesiskas realizēšanas tiesības, un atbilstoši *AO* 77. panta 2. punkta pirmajam teikumam īpašniekam ir jāpacieš pret nekustamo īpašumu vērstā piespiedu izpilde. Publiskās nastas pastāv neatkarīgi no tā, vai ir vai nav uzsākta piespiedu izsoles procedūra.

15. No lūguma sniegt prejudiciālu nolēmumu izriet, ka tomēr pastāv šaubas par to, vai Regulas Nr. 1346/2000 5. panta 1. punkts ir jāinterpretē kā kolīziju norma, saskaņā ar kuru jautājums par lietu tiesību esamību vai neesamību ir jāregulē *lex rei sitae*, tas ir, konkrētajā gadījumā – Vācijas likumam. Proti, doktrīnā bieži tiek pieļauta jēdziena “lietu tiesības” autonoma interpretācija.

16. Iesniedzējtiesa atgādina, ka no šā skatpunkta konkrētā panta fundamentālais mērķis, pirmkārt, kā tas izriet no šīs regulas preambulas 24. apsvēruma, ir aizsargāt tiesisko paļāvību un darījumu drošību. Otrkārt, saskaņā ar šīs regulas preambulas 25. apsvērumu pastāv vajadzība pēc īpašas norādes ar lietu tiesībām saistītos gadījumos, jo tām ir ievērojama nozīme kredītu piešķiršanā. Tomēr nodokļu iestāžu intereses vairākos aspektos atšķiras no privāto aizdevēju interesēm.

17. Šādos apstākļos *Bundesgerichtshof* (Federālā Augstākā tiesa) ar 2015. gada 12. marta lēmumu, kas Tiesas kancelejā saņemts 2015. gada 29. aprīlī, ir nolēmusi apturēt tiesvedību un uzdot Tiesai šādu prejudiciālu jautājumu:

“Vai lietu tiesību jēdziens [Regulas Nr. 1346/2000] 5. panta 1. punktā ietver tādu valsts noteikumu, kas iekļauts [*GrStG*] 12. pantā kopsakarā ar [*AO*] 77. panta 2. punkta pirmo teikumu un kurā paredzēts, ka nekustamā īpašuma nodokļa samaksas prasījumi uz nekustamo īpašumu *ipso jure* gulstas kā publiska nasta un ka īpašniekam šajā ziņā ir jāpacieš pret nekustamo īpašumu vērsta piespiedu izpilde?”

18. Rakstveida apsvērumus ir iesniegušas Spānijas Karaliste un Eiropas Komisija. Abu šo ieinteresēto lietas dalībnieču mutvārdu apsvērumi tika uzklauti 2016. gada 10. marta tiesas sēdē.

IV – Analīze

A – Ievada piezīmes

1) Regulas Nr. 1346/2000 ģenēze

19. Regula Nr. 1346/2000, kas stājusies spēkā 2002. gada 31. maijā, ir ne vien pirmā regula, kas veltīta maksātnespējas procedūrām⁴, bet arī konkretizācija ilgām pārrunām, kas aizsākās pagājušā gadsimta sešdesmitajos gados Eiropas Ekonomikas kopienas ietvaros, kurā tad bija tikai 6 dibinātājvalstis⁵. Pirmā projekta redakcija ieraudzīja dienasgaismu tikai 1970. gadā⁶, tomēr tā nesaņēma vajadzīgo atbalstu. Bija jāgaida vēl 10 gadi, līdz tika publicēts otrais projekts⁷. Šajā otrajā projektā ietvertā sistēma bija balstīta uz vienotības (viena procedūra visā tā laika Eiropas Ekonomikas kopienas

4 — Šī regula ir tikusi atcelta ar Eiropas Parlamenta un Padomes 2015. gada 20. maija Regulu (ES) 2015/848 par maksātnespējas procedūrām (pārstrādātā redakcija) (OV 2015, L 141, 19. lpp.). Tomēr saskaņā ar šīs pēdējās regulas 84. pantu tā ir piemērojama tikai tām maksātnespējas procedūrām, kas uzsāktas pēc 2017. gada 26. jūnija.

5 — Jāatgādina, ka bankroti, mierizlīgumi un līdzīgas procedūras bija izslēgtas no 1968. gada 27. septembrī Briselē noslēgtās Briseles Konvencijas par piekritību un nolēmumu izpildi civillietās un komercietās (OV 1972, L 299, 32. lpp.; turpmāk tekstā – “Briseles 1968. gada konvencija”).

6 — Pirmā konvencijas projekta redakcija, kas bija pamatota ar EEKL 220. panta ceturto ievilkumu, tika sagatavota 1970. gadā. Skat. Doc. Comm. 3.327/1/XIV/70. Skat. arī Noël, J., un Lemontey, J., *Projet de convention relative à la faillite, aux concordats et aux procédures analogues*, 1970, 16.775/XIV/70-E.

7 — Skat. 1980. gada konvencijas projektu, kas kopā ar J. Lemontey paskaidrojošo ziņojumu publicēts *Bulletin des Communautés européennes*, papildinājums 2/82.

teritorijā) un universalitātes (procedūra aptver visus parādnieka aktīvus, lai kur tie atrastos) principiem⁸. Pēc tam, kad šis projekts saskārās ar virkni šķēršļu, 1985. gadā tas tika pārtraukts pietiekamas vienprātības trūkuma dēļ⁹. Tādēļ tika izveidots jauns konvencijas projekts, kuram šoreiz pamatā bija maksātnespējas universalitātes mikstinātā teorija¹⁰.

20. Konvencija par maksātnespējas procedūrām, kas tika izstrādāta, pamatojoties uz Līguma par Eiropas Savienību K.3. pantu, tika atvērta parakstīšanai 1995. gada 23. novembrī Briselē, taču to neparakstīja visas dalībvalstis¹¹ (turpmāk tekstā – “konvencija par maksātnespējas procedūrām”). Stājoties spēkā Amsterdamas līgumam, pēc Vācijas Federatīvās Republikas un Somijas Republikas iniciatīvas 1995. gada konvencijas teksts galu galā tika pārņemts regulas formā, kura tika pieņemta, pamatojoties uz EKL 61. panta c) punktu un 67. panta 1. punktu¹².

2) Ar Regulu Nr. 1346/2000 iedibinātā mehānisma sistēma

21. Šeit jāatgādina, ka Regula Nr. 1346/2000, tāpat kā konvencija par maksātnespējas procedūrām, ir veidota nevis uz maksātnespējas procedūru universalitātes principu balstītā modeli, bet gan uz *mikstinātu universalitāti* balstītā modeli. Tātad šī regula ir atkāpe no universāla modeļa, paredzot virkni speciālu noteikumu, kas darbojas kā izņēmumi un kas koriģē vai mikstina tās universalitāti¹³.

22. Vispārēji, speciālu noteikumu, kas koriģē vai mikstina maksātnespējas procedūru universalitāti, pastāvēšana ir attaisnojama ar iemesliem, kam ir divkāršs pamatojums. Pirmkārt, citā dalībvalstī, kas nav dalībvalsts, kurā ir uzsākta maksātnespējas procedūra, iegūto tiesību aizsardzība no citas dalībvalsts *lex concursus* piemērošanas un¹⁴, otrkārt, nepieciešamība samazināt maksātnespējas procedūru sarežģītību. Šajā ziņā regulas preambulas 11. apsvērumā ir ļoti skaidri noteikts, ka “lielā mērā atšķirīgo materiālo tiesību dēļ ir nepraktiski ieviest maksātnespējas procedūru ar vienotu darbības jomu visā Kopienā. *Valsts, kurā sāktas procedūras, tiesību aktu bezizņēmuma piemērošana tāpēc bieži radītu sarežģījumus.* Tas, piemēram, attiecas uz Kopienā sastopamajiem atšķirīgajiem tiesību aktiem par nodrošinājumiem. Turklāt prioritātes tiesības, kas ir dažiem kreditoriem maksātnespējas procedūrās, dažos gadījumos pilnīgi atšķiras”¹⁵.

8 — Par šiem principiem skat. īpaši Lopucki, L. M., “Cooperation in international bankruptcy: A post-universalist approach”, *Cornell Law Review*, 1999, 84/3, 696.–762. lpp.

9 — Saskaņā ar M. Virgós un E. Schmit paskaidrojošo ziņojumu par 1996. gada 3. maija Konvenciju par maksātnespējas procedūrām, Eiropas Savienības Padomes dokuments, 6500/96, DRS 8 (CFC), 3. punkts (turpmāk tekstā – “Virgós/Schmit ziņojums”), 1980. gada konvencijas projektā bija paredzēta “viena vienīga procedūra [ekskluzīva tās valsts piekritība, kurā atrodas parādnieka darījumdarbības centrs], kas bija jāatzīst citās līgumslēdzējās valstīs, lai šajās citās valstīs netiktu pieļautas vietējas paralēlas procedūras. Tātad šajā dokumentā tika stingri ievēroti procedūras [...] vienotības un [...] universalitātes principi”. No šā ziņojuma izriet, ka 1980. gada konvencijas projektā rezultātā bija iekļautas ļoti sarežģītas normas.

10 — Šo ideju iedvesmoja 1990. gada 5. jūnijā Stambulā noslēgtā Eiropas Konvencija par dažiem starptautiskiem bankrota aspektiem, kas bija rezultāts Eiropas Padomes ietvaros uzsāktajām pārrunām, bet kas nestājās spēkā. Tās pieeja jau bija mikstināt vienotības un universalitātes principus. Šajā sakarā skat. *Convention européenne sur certains aspects internationaux de la faillite*, Conseil de l'Europe, Séries de traités européens n° 136. Skat. arī kopā ar šo konvenciju publicēto to paskaidrojošo ziņojumu. Par šo konvenciju it īpaši skat. Volken, P., “L'harmonisation du droit international privé de la faillite”, *Recueil de Cours de La Haye*, 1991, 230. sējums, 343. lpp. Izmantojot salīdzinošo tiesību pieeju, viņš secina, ka daudzās dalībvalstīs atbalstu ir guvušas “jauktas” sistēmas. Šajā ziņā skat. it īpaši Watté, N., un Marquette, V., “Les sûretés dans les faillites internationales”, vispārējais ziņojums Bristoles salīdzinošo tiesību kongresā, *European Review of Private Law*, 1999, 287.–317. lpp.

11 — Līdz ar to šo konvenciju pavadošais Virgós/Schmit ziņojums netika oficiāli publicēts. Šeit jau jānorāda, ka, lai arī šis ziņojums attiecas tikai uz konvenciju par maksātnespējas procedūrām, doktrīnā tiek uzskatīts, ka tas sniedz noderīgus Regulas Nr. 1346/2000 interpretācijas elementus. Šajā ziņā skat. arī ģenerāldokāta F. Dž. Džeikobsa [F. G. Jacobs] secinājumus lietā *Eurofood IFSC* (C-341/04, EU:C:2005:579, 2. punkts).

12 — Skat. Watte, N., un Marquette, V., “Le Règlement communautaire, du 29 mai 2000, relatif aux procédures d'insolvabilité”, *Revue de droit commercial belge*, 2000, 564. lpp.

13 — Šajā ziņā skat. Virgós/Schmit ziņojumu, 5. punkts.

14 — Tātad ir saprātīgi, ka pie zināmiem nosacījumiem tiek aizsargāta palāvība uz to likumu, saskaņā ar kuru tiesības ir izveidojušās, lai koliziju normas ietvaros it īpaši atspoguļotu intensitāti, ar kādu materiālās tiesības atsevišķus kreditorus izolē no maksātnespējas riska, kā tas ir lietu tiesību gadījumā. Turklāt atsevišķu tiesību jomu normatīvā funkcija ir gādāt par tiesību drošību, kā to dara, piemēram, noteikumi par civilstāvokli. Šajā ziņā skat. Virgós Soriano, M., un Garcimartín Alférez, F. J., *Comentario al Reglamento europeo de insolvencia*, Thomson-Civitas, Madride, 2003, 92. lpp., kā arī Virgós, M., un Garcimartín, F., *The European Insolvency Regulation: Law and Practice*, Kluwer Law International, Hāga, 2004, 90. lpp.

15 — Mans izcēlums.

23. Precīzāk, attiecībā uz mehānismu, kas izveidots ar Regulu Nr. 1346/2000, tās 4. panta 1. punktā ir paredzēts, ka maksātnespējas procedūrai un tās sekām piemērojams likums ir tās dalībvalsts likums, kurā procedūra ir uzsākta (*lex fori concursus*). Kā tas ir noteikts šīs regulas preambulas 23. apsvērumā, šis likums regulē visus maksātnespējas procedūras sākšanas, izpildes un beigšanas nosacījumus¹⁶. Tomēr, lai saistībā ar darījumiem nodrošinātu tiesisko palāvību un tiesisko drošību citās dalībvalstīs, kas nav maksātnespējas procedūras uzsākšanas dalībvalsts, Regulas Nr. 1346/2000 5.–15. pantā¹⁷ ir paredzēts zināms skaits izņēmumu no noteikuma par piemērojamo likumu attiecībā uz atsevišķām tiesībām un tiesiskajām attiecībām, kas, kā es to atgādināju iepriekšējā punktā, atbilstoši preambulas 11. apsvērumam tiek uzskatītas par īpaši būtiskām¹⁸. Šie *lex concursus* piemērošanas izņēmumi ir paredzēti situācijās, kad piesaistes faktori (piemēram, aktīva atrašanās vieta) saista noteiktu situāciju ar citas dalībvalsts tiesību aktiem¹⁹.

24. Tieši šādā kontekstā ir jāizvērtē iesniedzējtiesas uzdotais prejudiciālais jautājums.

B – Par prejudiciālo jautājumu

25. Ar savu jautājumu iesniedzējtiesa būtībā vēlas noskaidrot, vai Regulas Nr. 1346/2000 5. pants ir jāinterpretē tādējādi, ka tāda publiska nasta kā pamatlietā aplūkotā, kas uz nekustamo īpašumu gulstas par labu nodokļu administrācijai, ietilpst lietu tiesību jēdzienā šā panta izpratnē.

26. Lai atbildētu uz šo jautājumu, ir jāizvērtē, vai publiska nasta, kas gulstas uz nekustamo īpašumu, vispār ir uzskatāma par lietu tiesību un līdz ar to vai aplūkojamajā gadījumā ir izpildīti minētās regulas 5. panta nosacījumi. Proti, tikai tajā gadījumā, ja šī publiskā nasta ir lietu tiesība, parādniecei sabiedrībai ir pienākums paciest uz šo īpašumu vērstu piespiedu izpildi. Līdz ar to es pievērsīšos, pirmkārt, Regulas Nr. 1346/2000 5. panta tvērumam, lai pēc tam, otrkārt, izvērtētu iespējamās robežas tiesību kvalifikācijai valsts tiesībās par lietu tiesībām šā panta izpratnē.

1) Par Regulas Nr. 1346/2000 5. panta tvērumu

27. Vispirms ir jāprecizē, ka Regulas Nr. 1346/2000 5. pants ir piemērojams vienīgi tad, ja aktīva atrašanās vietas likums (*lex rei sitae*) aplūkojamo tiesību kvalificē kā lietu tiesību.

28. Turklāt attiecībā uz lietu tiesību aizsardzību, kas nodrošināta ar šīs regulas 5. pantu, ir jāatgādina, ka ar to izveidotā mehānisma sistēma ir balstīta uz citās dalībvalstīs esošo aktīvu lietu tiesību neskaršanu, kas principā šādas tiesības izslēdz no maksātnespējas procedūras sekām²⁰. Šāds risinājums ir izvēlēts tādu pamatotu iemeslu dēļ kā mērķis aizsargāt komercdarījumus dalībvalstī, kurā atrodas aktīvi, un ar tiem saistīto tiesību tiesisko noteiktību. Lietu tiesībām ir ļoti nozīmīga funkcija kredītešanā un mantas mobilizēšanā. Proti, tās aizsargā to īpašniekus parādnieka maksātnespējas gadījumā un ļauj saņemt kredītus ar izdevīgākiem nosacījumiem²¹. Tādējādi tiesiskā noteiktība un kreditoru tiesiskās palāvības aizsardzība par jau veiktiem darījumiem, šķiet, ir fundamentāli apstākļi.

16 — Spriedums, 2012. gada 5. jūlijs, *ERSTE Bank Hungary* (C-527/10, EU:C:2012:417, 38. punkts un tajā minētā judikatūra).

17 — Mikstinātā universalitāte izriet arī no iespējas, ka tiek uzsāktas sekundāras maksātnespējas procedūras. Skat. preambulas 25. apsvērumu, kā arī šo secinājumu 33. punktu. Skat. arī *Virgós Soriano, M.*, un *Garcimartín Alférez, F.*, minēts iepriekš, 27. lpp.

18 — Spriedums, 2012. gada 5. jūlijs, *ERSTE Bank Hungary* (C-527/10, EU:C:2012:417, 39. punkts). Skat. arī Regulas Nr. 1346/2000 preambulas 24. apsvērumu.

19 — Šie izņēmumi drīzāk ir jāinterpretē kā speciālas normas, nevis “izņēmumi”. Šajā sakarā skat. *Virgós Soriano, M.*, un *Garcimartín Alférez, F. J.*, minēts iepriekš, 98. lpp., kā arī *Virgós, M.*, un *Garcimartín, F.*, minēts iepriekš, 96. lpp.

20 — Jānorāda, ka Regulas Nr. 1346/2000 5. pantā ir paredzēta aktīvu *nekrāpnieciska* atrašanās citā dalībvalstī, kas nav maksātnespējas procedūras uzsākšanas dalībvalsts. Šajā saistībā skat. *Virgós/Schmit* ziņojumu, 105. punkts, un Ingelmann, T., “Article 5”, *European Insolvency Regulation*, K. Pannen (red.), De Gruyter Recht, Berlīne, 2007, 252. lpp.

21 — *Virgós/Schmit* ziņojums, 97. punkts. Skat. arī Moss, G., Fletcher, I. F., un Isaacs, S., *Fletcher and Isaacs on the EC Regulation on Insolvency Procedures*, Oxford University Press, 3. izdevums, 2016, 170. lpp.

29. Turklāt lietu tiesību aizsardzību attaisno arī procesuāla rakstura iemesli, piemēram, Regulas Nr. 1346/2000 institucionālie mērķi, kas ir saistīti ar nepieciešamību vienkāršot un atvieglot īpašuma pārvaldību²². Šajā sakarā jāatzīmē, ka maksātnespējas procedūras ir relatīvi kompleksas un to pārvaldība ir diezgan dārga. Izmaksu samazināšana var radīt priekšrocības atsevišķiem kreditoriem, vienlaikus dodot labumu visiem, jo līdz ar to samazinās arī procesa pārvaldības kopējās izmaksas²³.

30. Saskaņā ar Tiesas judikatūru Regulas Nr. 1346/2000 5. panta piemērošanas joma ir izskaidrota tās preambulas 11.–25. apsvērumā, saskaņā ar kuriem lietu tiesību gadījumā ir jāparedz īpaša saikne, kas “neparedz procedūras sākšanas valsts tiesību aktu piemērošanu”, ievērojot, ka šīm tiesībām ir ievērojama nozīme kredītu piešķiršanā. Tādējādi saskaņā ar preambulas 25. apsvēruma tekstu šādu lietu tiesību pamats, likumīgums un apjoms parasti ir jānosaka saskaņā ar to tiesisko regulējumu, kas ir piemērojams vietā, kurā atrodas aktīvs, kas ir šo tiesību priekšmets (*lex rei sitae*), un to neskar maksātnespējas procedūras uzsākšana²⁴.

31. Līdz ar to Regulas Nr. 1346/2000 5. panta 1. punkts ir jāuztver kā tiesību norma, kas, atkāpjoties no [maksātnespējas procedūras] uzsākšanas valsts tiesiskā regulējuma, attiecībā uz kreditora vai trešās personas lietu tiesībām pār noteiktām lietām, kas pieder parādniekam, ļauj piemērot tās dalībvalsts tiesisko regulējumu, kuras teritorijā atrodas attiecīgā lieta (*lex rei sitae*)²⁵. Šajā pantā ir paredzēta aizsardzība vienīgi attiecībā uz tādām lietu tiesībām, kas attiecas uz tiem parādnieka aktīviem, kuri *maksātnespējas procedūras uzsākšanas brīdī* atrodas dalībvalstī, kas nav procedūras uzsākšanas dalībvalsts²⁶. Proti, Regulas Nr. 1346/2000 5. pants ir nevis kolīziju norma, bet gan “negatīva”²⁷ materiālo tiesību norma, kuras mērķis ir nodrošināt pirms maksātnespējas procedūras uzsākšanas iegūto lietu tiesību aizsardzību²⁸.

32. Tomēr jāprecizē, ka, tā kā kreditoru un trešo personu lietu tiesību aizsardzība un tātad arī to imunitāte ir relatīva, šo tiesību izslēgšana no *lex fori concursus* nav absolūta²⁹.

33. Pirmkārt, Regulas Nr. 1346/2000 5. panta 1. punktā maksātnespējas administratoram nav liegts prasīt uzsākt sekundāru procedūru dalībvalstī, kurā atrodas aktīvi, ja parādniekam šajā valstī ir uzņēmums³⁰. Šādai sekundārai procedūrai ir tāda pati ietekme uz lietu tiesībām kā pamatprocedūrai. Regulas Nr. 1346/2000 5. pantā ir paredzēts, ka maksātnespējas procedūra neietekmē lietu tiesības uz aktīviem, kas atrodas citās dalībvalstīs, nevis to, ka procedūra neattiecas uz aktīviem (vai kredītiem), kas atrodas citā dalībvalstī un kas tiek aizsargāti ar šīm tiesībām. Tā kā galvenā procedūra principā ir universāla procedūra, tā aptver visus parādnieka aktīvus. Šis apstāklis ir svarīgs gadījumā, ja nekustamā

22 — *Virgós/Schmit* ziņojums, 97. punkts.

23 — Šajā ziņā skat. *Virgós, M.*, un *Garcimartín, F.*, minēts iepriekš, 92. lpp.

24 — Spriedums, 2012. gada 5. jūlijs, *ERSTE Bank Hungary* (C-527/10, EU:C:2012:417, 41. punkts). Skat. arī spriedumu, 2015. gada 16. aprīlis, *Lutz* (C-557/13, EU:C:2015:227, 27. punkts).

25 — Spriedums, 2012. gada 5. jūlijs, *ERSTE Bank Hungary* (C-527/10, EU:C:2012:417, 42. punkts).

26 — Lai šis pants varētu darboties, teleoloģiskas interpretācijas ceļā būtu jāparedz, ka visām nepieciešamajām darbībām lietu tiesību nodibināšanai ir jābūt veiktām līdz maksātnespējas procedūras uzsākšanai. Ja lietu tiesības ir nodibinājušās pēc procedūras uzsākšanas, ir jāpiemēro Regulas Nr. 1346/2000 4. pants. Skat. *Virgós/Schmit* ziņojumu, 95. un 96. punkts; *Virgós Soriano, M.*, un *Garcimartín Alférez, F. J.*, minēts iepriekš, 96. un 101. lpp., kā arī *Moss, G., Fletcher, I. F.*, un *Isaacs, S.*, minēts iepriekš, 171. un 347. lpp.

27 — Par šīs tiesību normas materiālo raksturu skat. *Virgós/Schmit* ziņojumu, 99. punkts, *Virgós, M.*, un *Garcimartín, F.*, minēts iepriekš, 163. lpp.; *Ingelmann, T.*, “Article 5”, minēts iepriekš, 250. lpp.; *Moss, G., Fletcher, I. F.*, un *Isaacs, S.*, minēts iepriekš, 346. lpp.; *Hess, B., Oberhammer, P.*, un *Pfeiffer, T.*, *European Insolvency Law. The Heidelberg-Luxembourg-Vienna Report on the Application of the Regulation No 1346/2000/EC on Insolvency Proceedings*, Beck-Hart-Nomos, C. H., Minhene/Oksforda, 2014, 178. lpp., un *Klyta, W.*, *Uznanie zagranicznych postępowań upadłościowych*, Oficyna Wolters Kluwer business, Varšava, 2008, 149. lpp. Skat. arī *Haubold, J.*, *Gebauer, M.*, un *Wiedmann, T.*, *Zivilrecht unter europäischem Einfluss*, 2. izdevums, Štutgarte, 2010, 32. nodaļa, 110. punkts.

28 — Proti, 2009. gada 10. septembra spriedumā *German Graphics Graphische Maschinen* (C-292/08, EU:C:2009:544, 35. punkts) saistībā ar Regulas Nr. 1346/2000 7. pantu, kas ir šīs pašas regulas 5. pantam analoga norma, Tiesa secināja, ka, “citiem vārdiem sakot, šī norma tātad ir materiāltiesisks noteikums, kas ir vērstis uz to, lai aizsargātu pārdevēju saistībā ar aktīviem, kuri atrodas ārpus maksātnespējas procesa sākšanas dalībvalstīs”. Saskaņā ar *Hess, B., Oberhammer, P.*, un *Pfeiffer, T.*, minēts iepriekš, vairākuma doktrīnā 17 dalībvalstīs 5. pants tiekot analizēts kā materiāltiesiska norma (181. lpp.).

29 — Aizsardzība var būt absolūta, ja parādniekam nav uzņēmuma dalībvalstī, kurā atrodas aktīvi. Tādā gadījumā ir piemērojams prasību par atzīšanu par spēkā neesošu, atcelšanu vai nepiemērošanu regulējums. Skat. šo secinājumu 33. un 34. punktu.

30 — Šajā ziņā skat. *Moss, G., Fletcher, I. F.*, un *Isaacs, S.*, minēts iepriekš, 347. lpp. Skat. arī Regulas Nr. 1346/2000 27. pantu.

īpašuma ķīlas vērtība pārsniedz ar lietu tiesībām nodrošinātā parāda vērtību. Tādējādi, ja nav uzsākta sekundāra procedūra, kreditors būs spiests atmaksāt galvenās procedūras administratoram attiecīgo pārdošanas vērtības pārpalikumu (skat. Regulas Nr. 1346/2000 preambulas 25. apsvērumu un 20. pantu). Savukārt tad, ja parāds tiek nosepts ar nodrošinājuma vērtību, kreditoram, kurš saņem apmierinājumu no parādiem, kas nodrošināti ar lietu tiesībām, citiem kreditoriem nekas nav jāatlīdzina³¹.

34. Otrkārt, Regulas Nr. 1346/2000 5. panta 4. punktā ir paredzēts izņēmums no šajā 5. pantā noteiktā izņēmuma, paredzot, ka šā panta 1. punkts nav šķērslis šīs regulas 4. panta 2. punkta m) apakšpunktā paredzētajām prasībām par atzišanu par spēkā neesošu, atcelšanu vai nepiemērošanu³². Tādējādi *lex fori concursus* ir piemērojams gadījumā, kad lietu tiesību rašanās vai īstenošana ir pretrunā maksātnespējas procedūras interesēm un kad darbības var tikt kvalificētas kā kreditoru kopuma interesēm kaitējošas darbības. Tātad šajā pantā ir paredzētas nevis ar vispārējo tiesību noteikumiem pamatotas atcelšanas prasības (parastās civiltiesību un komerciesību prasības), bet gan prasības, kas pamatotas ar maksātnespējas procedūru noteikumiem³³. Tomēr Regulas Nr. 1346/2000 13. pantā ir paredzēts izņēmums no *lex fori concursus* piemērošanas, saskaņā ar kuru attiecīgā darbība nevar tikt pamatoti apstrīdēta, ja persona, kura guvusi labumu no darbības, kas kaitējusi visiem kreditoriem, pierāda, ka “uz attiecīgo juridisko aktu attiecas tādas dalībvalsts tiesību akts, kas nav procedūras sākšanas valsts, un ka šis tiesību akts šajā gadījumā nekādā ziņā neļauj apstrīdēt šo juridisko aktu”³⁴.

35. Visbeidzot, treškārt, jānorāda, ka Regulas Nr. 1346/2000 5. pants nevar tikt izmantots, lai uzlabotu lietu tiesību īpašnieka stāvokli salīdzinājumā ar citām priekšrocībām ārpus maksātnespējas procedūras. Citiem vārdiem, šajā pantā ir atzītas tiesību īpašnieka tiesības veikt nošķirtu izpildi, nemainot priekšrocību tiesību regulējumu, kuram uz šīm lietu tiesībām ir jāattiecas ārpus maksātnespējas procedūras³⁵.

2) Par ierobežojumiem tiesības kvalificēšanai valsts tiesībās par “lietu tiesību” Regulas Nr. 1346/2000 5. panta piemērošanas nolūkos

36. Attiecībā uz tiesības kvalifikāciju par lietu tiesību, uzreiz atzīmēšu, ka Regulā Nr. 1346/2000 ir norāde uz valsts tiesībām, ievērojot šīs regulas 5. panta 2. un 3. punktu³⁶.

37. Šajā sakarā, kā es to jau esmu norādījis manu secinājumu lietā *Lutz*³⁷ 34. un 35. punktā, tiesību kvalifikācija Regulas Nr. 1346/2000 5. panta gaismā ir jāveic divos skaidri nodalītos posmos.

31 — Šajā ziņā skat. *Virgós/Schmit* ziņojumu, 99. un 123. punkts, un *Virgós Soriano, M., un Garcimartín Alférez, F. J.*, minēts iepriekš, 106. un 236. lpp. Skat. arī *Moss, G., Fletcher, I. F., un Isaacs, S.*, minēts iepriekš, 348. lpp., kā arī *Porzycki, M.*, *Zabezpieczenia rzeczowe w transgranicznym postępowaniu upadłościowym w Unii Europejskiej*, *Czasopismo kwartalne całego prawa handlowego, upadłościowego oraz rynku kapitałowego*, Nr. 3 (5) 2008, 405. lpp.

32 — Šajā sakarā skat. spriedumu, 2015. gada 16. aprīlis, *Lutz* (C-557/13, EU:C:2015:227), kā arī manus secinājumus šajā lietā (C-557/13, EU:C:2014:2404). Skat. arī Regulas Nr. 1346/2000 7. panta 3. punktu.

33 — Attiecībā uz pēdējām ir piemērojamas vispārējās koliziju normas. Tomēr šis vispārējo tiesību prasības ir pieņemamas vienīgi, ciktāl to pieļauj *lex fori concursus*. *Virgós, M., un Garcimartín, F.*, minēts iepriekš, 135. lpp.

34 — Par Regulas Nr. 1346/2000 13. panta piemērošanas jomu skat. spriedumu, 2015. gada 16. aprīlis, *Lutz* (C-557/13, EU:C:2015:227, 32.–49. punkts), kā arī manus secinājumus šajā lietā (C-557/13, EU:C:2014:2404, 56.–61. punkts).

35 — *Virgós Soriano, M., un Garcimartín Alférez, F. J.*, minēts iepriekš, 100. lpp.

36 — Jāatgādina, ka saistībā ar Regulas Nr. 1346/2000 5. pantu šā panta 3. punktā par lietu tiesībām tieši un neatkarīgi no valsts tiesībām ir uzlūkotas tiesības, kas ir ierakstītas publiskā reģistrā un kas ir izmantojamas pret trešajām personām. Šī tātad šajā regulā ir vienīgā atkāpe tās 5. panta kontekstā no norādes uz *lex rei sitae*. Skat. *Virgós/Schmit* ziņojumu, 101. punkta beigu daļu. Skat. arī *Virgós Soriano, M., un Garcimartín Alférez, F. J.*, minēts iepriekš, 99. lpp.

37 — C-557/13, EU:C:2014:2404.

38. Pirmkārt, ir jāpārbauda, vai tiesību kvalifikācija par “lietu tiesībām” izriet no valsts tiesībām, kuras saskaņā ar maksātnespējas procedūrai iepriekš piemērojamām kolīziju normām regulē lietu tiesības (parasti *lex rei sitae*)³⁸. Līdz ar to šo lietu tiesību nodibināšanos, spēkā esamību un apjomu regulē tās dalībvalsts likums, kurā atrodas aktīvs, kas ir lietu tiesību objekts³⁹.

39. Otrkārt, tiklīdz ir noteikts izvērtējamo tiesību liettiesiskais raksturs attiecībā uz *lex rei sitae*, ir jāpārbauda, vai šīs tiesības atbilst Regulas Nr. 1346/2000 5. panta 2. un 3. punkta piemērošanas kritērijiem. Tātad šie autonomie kvalifikācijas kritēriji⁴⁰ ierobežo tiesību kvalifikāciju valsts tiesībās par lietu tiesībām šīs regulas 5. panta piemērošanas nolūkos⁴¹.

40. Vēl es vēlos paust dažus apsvērumus papildus tiem, kas ir sniegti manos secinājumos lietā *Lutz*⁴².

41. Pirmām kārtām, saskaņā ar *Virgós/Schmit* ziņojumu Regulas Nr. 1346/2000 5. panta 2. punkta mērķis ir atvieglot tā 1. punkta piemērošanu. Tā uzdevums, kā tas izriet no šā ziņojuma 100. un 102. punkta, ir ierobežot tiesību kvalifikāciju valsts tiesībās par lietu tiesībām šā punkta piemērošanas nolūkos, tomēr nenosakot autonomu lietu tiesību jēdziena definīciju⁴³.

42. Man šajā ziņā šķiet, ka tas, ka Regulā Nr. 1346/2000 nav sniegta šāda definīcija, nekādi nenozīmē, ka tajā nav paredzētas zināmas robežas lietu tiesību jēdzienam tās 5. panta piemērošanas nolūkā. Šajā saistībā, kā tas norādīts *Virgós/Schmit* ziņojuma 102. punktā, “ir jāņem vērā, ka Regulas Nr. 1346/2000 5. pants ir svarīgs izņēmums no [maksātnespējas procedūras] uzsākšanas valsts likuma piemērošanas un galvenās procedūras universālā tvēruma”. Manuprāt, no visa šā ziņojuma kopumā izriet, ka 100. un 102. punkts ir jāskata kopsakarā, ievērojot, ka tie viens otru savstarpēji papildina. Tā kā šajā ziņojumā ir sniegti noderīgi elementi Regulas Nr. 1346/2000 interpretēšanai⁴⁴, es apšaubu, ka ziņojuma punkti, kuros analizēts šīs regulas 5. pants (94.–106. punkts), būtu jāaplūko izolēti.

43. Otrām kārtām, ir jāatzīmē, ka šajā pašā ziņojumā ir uzsvērts, ka pārāk plaša lietu tiesību jēdziena interpretācija valsts tiesībās, kas it īpaši ietvertu arī tiesības, kuras vienkārši sniedz iespēju pieprasīt prioritāru samaksu, kā tas ir attiecībā uz zināmu skaitu privilēģiju, atņemtu Regulas Nr. 1346/2000 5. pantam tā jēgu⁴⁵.

44. Trešām kārtām, lai gan Regulas Nr. 1346/2000 5. panta 2. punktā ietvertais to tiesību uzskaitījums, kuras dalībvalstu tiesību sistēmās principā tiek uzskatītas par lietu tiesībām, nav izsmēļošs⁴⁶, *Virgós/Schmit* ziņojumā, šķiet, ir atzīts⁴⁷, ka šis uzskaitījums ir pamatots ar faktu, ka lietu tiesību pamatā raksturo divi kritēriji⁴⁸. Pirmkārt, ir runa par “tiešu un tūlītēju saistību ar aktīvu, kas ir šīs tiesības objekts un kas ir izmantojams pamatā esošā prasījuma apmierināšanai, neatkarīgi gan no tā, kuras personas mantā aktīvs ietilpst, gan no tiesību īpašnieka attiecībām ar citu personu”, un, otrkārt, ir

38 — *Ingelmann, T.*, “Article 5”, minēts iepriekš, 253. lpp.

39 — *Virgós/Schmit* ziņojums, 95. un 100. punkts.

40 — Šajā ziņā skat. *Veder, P. M.*, *Cross-border insolvency proceedings and security rights: a comparison of Dutch and German law, the EC Insolvency Regulation and the UNCITRAL Model Law on Cross-Border Insolvency*, Deventer, 2004, 334.–336. lpp.: “An independent interpretation of rights in rem is facilitated by the references that the second paragraph contains of the types of rights Art. 5 IR refers to”. Skat. arī *Klyta, W.*, minēts iepriekš, 150. lpp.

41 — *Virgós/Schmit* ziņojums, 100. punkts. Skat. arī *Virgós, M.*, un *Garcimartín, F.*, minēts iepriekš, 96. lpp.

42 — C-557/13, EU:C:2014:2404.

43 — *Virgós, M.*, un *Garcimartín, F.*, minēts iepriekš, 96. lpp.: “Its function [of article 5] is to operate as a limit to the characterization of a right as a right in rem for the purposes of Article 5. Only those rights conferred by national laws that conform to its typological characterization are protected by Article 5.1 of Regulation.”

44 — Skat. šo secinājumu 11. zemsvītras piezīmi.

45 — *Virgós/Schmit* ziņojums, 102. punkts.

46 — “Šā panta 1. punktā minētās tiesības *cita starpā* nozīmē: [...]”. Mans izcēlums.

47 — Skat. šā ziņojuma 103. punktu.

48 — Šis ziņojums ietver norādi arī uz 166. punktu *Schlosser* ziņojumā par 1978. gada 9. oktobra Konvenciju par Dānijas Karalistes, Īrijas un Lielbritānijas un Ziemeļīrijas Apvienotās Karalistes pievienošanos Konvencijai par jurisdikciju un tiesu spriedumu izpildi civillietās un komercietās, kā arī uz protokolu par tās interpretēšanu Tiesā (OV 1979, C 59, 71. lpp.).

runa par “tiesību piešķiršanas īpašniekam absolūto raksturu, kas nozīmē, ka īpašnieks var atsaukties uz savām lietu tiesībām pret ikvienu, kas pārkāpj vai ietekmē tās bez viņa piekrišanas [..]; ka [šīs] tiesības saglabājas pēc aktīva atsavināšanas trešajai personai (uz tām var atsaukties *erga omnes*, ar ierobežojumiem attiecībā uz labticīga ieguvēja aizsardzību); [un] ka šīs tiesības saglabājas arī, kad trešās personas veic individuālus izpildu pasākumus, kā arī kolektīvu maksātnespējas procedūru ietvaros (ar tā nodalīšanu vai ar tiesību individualizētu apmierināšanu)”⁴⁹.

45. Visbeidzot, ir jāatgādina, ka Regulas Nr. 1346/2000 5. panta 1. punktā ir paredzēts, ka maksātnespējas procedūras uzsākšana neietekmē kreditoru vai trešo personu lietu tiesības uz noteiktiem aktīviem un uz “atvietojamu aktīvu kopumiem, kas laiku pa laikam mainās”. Citiem vārdiem, šā panta piemērošanas nolūkos lietu tiesības var būt ne vien neatvietojami aktīvi, bet arī aktīvu kopums⁵⁰.

46. Tātad Regulas Nr. 1346/2000 5. panta piemērošanas nolūkos tādas publiskās nastas kā šajā lietā aplūkojamā kvalifikācija ir jāizvērtē, ņemot vērā šos elementus.

a) Publiskās nastas kvalifikācija saskaņā ar konkrētā aktīva atrašanās vietas likumu (*lex rei sitae*)

47. Vispirms atgādināšu, ka tikai iesniedzējtiesa ir kompetenta konstatēt un novērtēt tajā izskatāmā strīda faktus, kā arī interpretēt un piemērot valsts tiesības⁵¹. Līdz ar to tai ir jānoskaidro, vai saskaņā ar valsts tiesībām šāda publiska nasta ir uzskatāma par lietu tiesību.

48. Runājot par pamatlietu, no lūguma sniegt prejudiciālu nolēmumu izriet, ka atbilstoši Vācijas tiesībām, proti, konkrētā nekustamā īpašuma atrašanās vietas likumam, prasījumi saistībā ar nekustamā īpašuma nodokli, kuru pamatā ir lēmums par piespiedu izsoles rīkošanu atbilstoši *GrStG* 12. pantam, esot liettiesiskas realizēšanas tiesības un īpašniekam saskaņā ar *AO* 77. panta 2. punkta pirmo teikumu ir jāpacieš uz nekustamo īpašumu vērstā piespiedu izpilde⁵². Šīs tiesas ieskatā tās atbilstot nekustamā īpašuma ķīlas tiesībām un netiekot ierakstītas zemesgrāmatā.

49. Iesniedzējtiesa precizē, ka atbilstoši *GrStG* 9. panta 2. punktam nekustamā īpašuma nodokļa maksāšanas pienākums rodas gada sākumā, līdz ar to aplūkojamajā gadījumā vismaz prasījumi par laika posmu no 2012. gada 1. oktobra līdz 2013. gada 5. maijam ir radušies pirms maksātnespējas procedūras uzsākšanas, un tādējādi uz tiem attiecas publiskā nasta. Tāpat kā hipotēka šī pēdējā esot akcesora, ievērojot, ka tā ir atkarīga no nodokļu parāda esamības. Tomēr tā obligāti neparedzot, ka īpašniekam pašam ir jābūt nodokļu parādniekam un ka viņam par to ir jābūt personiski atbildīgam. Proti, tā turpinot pastāvēt arī gadījumā, kad nekustamais īpašums tiek atsavināts pēc tam, kad ir ticis fiksēts nodokļu prasījums, ciktāl prasījums ir jānokārto un ciktāl tas ir izpildāms. Maksātnespējas procedūras laikā nodokļu administrācijai, pamatojoties uz publisko nastu, esot tiesības uz prasījumu apmierināšanu atsevišķi un privileģēti⁵³. Tātad tā ir tiesīga prasīt nekustamā īpašuma piespiedu izsoli, kā tas ir aplūkojamajā gadījumā.

49 — *Virgós/Schmit* ziņojums, 103. punkts, un *Moss, G., Fletcher, I. F., un Isaacs, S.*, minēts iepriekš, 173. lpp.

50 — Tas tā ir, piemēram, Apvienotās Karalistes un Īrijas tiesībās atzīto “floating charges” gadījumā, kuras tādēļ var tikt uzskatītas par lietu tiesībām Regulas Nr. 1346/2000 izpratnē. Skat. *Virgós/Schmit* ziņojumu, 104. punkts, kā arī *Moss, G., Fletcher, I. F., un Isaacs, S.*, minēts iepriekš, 172. lpp.

51 — Spriedums, 2012. gada 25. oktobris, *Rintisch* (C-553/11, EU:C:2012:671, 15. punkts).

52 — Iesniedzējtiesas ieskatā, lai arī *GrStG* jēdziens “publiska nasta” nav definēts, pastāvot vienprātība par to, ka tā ir publiskajās tiesībās balstīts maksāšanas pienākums, kas ir jāizpilda ar periodisku vai vienreizēju naudas maksājumu un kas paredz ne vien parādnieka personisku atbildību, bet arī nekustamā īpašuma *liettiesisku nodrošinājumu*. Mans izcēlums.

53 — No lūguma sniegt prejudiciālu nolēmumu izriet arī, ka saskaņā ar Likuma par piespiedu izsoli 10. panta 1. punkta trešo daļu piespiedu izsoles procedūrā prasījumi saistībā ar nekustamā īpašuma nodokļa parādu par pēdējiem 2 gadiem ir privileģēti prasījumi. Tātad, sadalot izsolē iegūtos līdzekļus, šiem prasījumiem ir priekšrocība attiecībā pret tostarp tādām kreditoru nekustamā īpašuma ķīlas tiesībām kā hipotēkas vai neakcesori liettiesiski nekustamā īpašuma apgrūtinājumi.

50. No lūguma sniegt prejudiciālu nolēmumu skaidri izriet, ka saskaņā ar Vācijas tiesībām uz nekustamo īpašumu gulstoša publiska nasta esot liettiesisks nodrošinājums. Līdz ar to, tā kā šī tiesa ir skaidri pamatojusi kvalifikāciju “*ex lege causae*”, ir jāuzdod jautājums, vai publiskā nasta pamatlietā var tikt kvalificēta kā lietu tiesības Regulas Nr. 1346/2000 5. panta izpratnē.

51. Lai atbildētu uz šo jautājumu, ir jānoskaidro, vai ir izpildīti Regulas Nr. 1346/2000 5. panta 2. un 3. punktā paredzētie autonomās kvalifikācijas kritēriji (skat. šo secinājumu 41.–45. punktu).

b) Publiskās nastas kvalifikācija saistībā ar Regulas Nr. 1346/2000 5. pantu

52. Pirmām kārtām, kā tas izriet no Regulas Nr. 1346/2000 5. panta 2. punkta a) apakšpunkta, ar lietu tiesībām tiek saprastas “tiesības rīkoties ar aktīviem un tos pārdot un saņemt maksājumus no ieņēmumiem par šādiem aktīviem, jo īpaši ar aizturējuma tiesībām vai hipotēku”. Iesniedzējtiesas ieskatā tāda publiska nasta kā pamatlietā aplūkotā atbilst nekustamā īpašuma ķīlas tiesībām. Līdz ar to tiesību īpašnieka, aplūkojamajā gadījumā – nodokļu administrācijas, aizsardzību principā nodrošinot tās piespiedu izpildes tiesības uz parādnieces sabiedrības nekustamo aktīvu atbilstoši AO 77. panta 2. punkta pirmajam teikumam. Proti, no lūguma sniegt prejudiciālu nolēmumu izriet, ka maksātnespējas procedūras laikā nodokļu administrācijai uz publiskās nastas pamata ir tiesības uz prasījumu apmierināšanu atsevišķi saskaņā ar Vācijas Maksātnespējas likuma (*Insolvenzordnung*) 49. pantu⁵⁴.

53. Otrām kārtām, no lūguma sniegt prejudiciālu nolēmumu izriet arī, ka, pamatojoties uz Regulas Nr. 1346/2000 5. panta 2. punktā ietvertu uzskaitījumu⁵⁵, kā arī uz *Virgós/Schmit* ziņojumā norādītajiem autonomās kvalifikācijas kritērijiem, kas minēti šo secinājumu 44. punktā, ar *GrStG* 12. pantu pamatota publiska nasta atbilst abām būtiskajām lietu tiesības pazīmēm, – pirmkārt, tā ir tieši saistīta ar pašu aktīvu – neatkarīgi no jautājuma par mantu, kurā ietilpst konkrētais aktīvs, un neatkarīgi no saistības ar citu personu, kas nav tiesību īpašniece, un, otrkārt, tai piemīt absolūts raksturs, proti, tās īpašnieks uz to var atsaukties tiesā pret ikvienu personu, kas to pārkāpj bez viņa piekrišanas vai kas to ietekmē, tā turpina pastāvēt aktīva pārejas trešajām personām gadījumā un tā turpina pastāvēt gadījumā, kad trešās personas īsteno individuālas tiesības, un kolektīvas procedūras gadījumā, izmantojot ar to saistīto nodalīšanu no parādnieka mantas vai prasījumu individuālu apmierināšanu.

c) Starpsecinājums

54. No iesniedzējtiesas sniegtās informācijas nepārprotami izriet, ka Vācijas tiesiskajā regulējumā, proti, valsts, kurā atrodas nekustamais īpašums, regulējumā (*lex rei sitae*), ir paredzēts, ka pamatlietā aplūkotā publiskā nasta attiecībā uz konkrēto nekustamo īpašumu ir liettiesisks nodrošinājums. Proti, iesniedzējtiesas ieskatā šī nasta “turpina pastāvēt atsavināšanas gadījumā [..], uz to var atsaukties pret trešajām personām un [..] ar to var pamatot tiesības uz nodalīšanu no parādnieka mantas maksātnespējas gadījumā”. Līdz ar to šāda nasta atbilst Regulas Nr. 1346/2000 5. panta 2. punkta piemērošanas kritērijiem.

54 — Šajā sakarā iesniedzējtiesa precizē, ka šā veida publiskās nastas *atšķiras no priekšrocībām* “uz romiešu tiesībām balstītās tiesību sistēmās”, kuru īpašnieki var panākt vienīgi prasījumu prioritāru apmierināšanu un par kurām tiek atzīts, ka tās neietilpst Regulas Nr. 1346/2000 5. panta tvērumā. Mans izcēlums.

55 — Iesniedzējtiesa norāda arī uz jēdzienu “lietu tiesības”, kas ir pamatā Padomes 2000. gada 22. decembra Regulai Nr. 44/2001 par jurisdikciju un spriedumu atzišanu un izpildi civillietās un komercietās (OV 2001, L 12, 1. lpp.), uz kuru ir atsauce arī *Virgós/Schmit* ziņojuma 103. punktā.

55. Ir jāsecina arī, ka saskaņā ar iesniedzējtiesas norādīto konkrētā publiskā nasta atbilst arī “lietu tiesības” pamatpazīmēm, kas ir norādītas *Virgós/Schmit* ziņojumā⁵⁶. Tomēr tā uzskata, ka ir nepieciešams, lai Tiesa izskaidrotu, vai šis rezultāts atbilst Regulas Nr. 1346/2000 5. panta mērķim un šīs regulas koncepcijai kopumā.

3) Par publiskās nastas fiskālo raksturu un tās atbilstības Regulai Nr. 1346/2000 analīzi

56. Iesniedzējtiesas ieskatā Regulas Nr. 1346/2000 5. panta pamatmērķis ir aizsargāt tiesisko paļāvību un darījumu drošību (preambulas 24. apsvērumš). Šajā regulā ir paredzēts, ka šāda aizsardzība ir īpaši nepieciešama lietu tiesību gadījumā, jo tām ir ievērojama nozīme kredītu piešķiršanā. Tomēr nodokļu iestāžu intereses vairākos aspektos atšķiroties no privāto aizdevēju interesēm⁵⁷.

57. Komisijas ieskatā, kura uz prejudiciālo jautājumu ierosina atbildēt noliedzīgi, lai būtu piemērojams Regulas Nr. 1346/2000 5. pants, nav pietiekami ar to, ka tiesības būtu uzskatāmas par lietu tiesībām *lex rei sitae* izpratnē. Proti, vienkārša norāde varētu būt pretrunā ekskluzīvas *lex fori concursus* (procesa uzsākšanas valsts likuma) piemērošanas principam, kas paredzēts šīs pašas regulas 4. pantā. Tātad Regulas Nr. 1346/2000 5. pants kā izņēmums no šā principa būtu jāinterpretē šauri⁵⁸.

58. Komisija piebilst, ka ar Regulas Nr. 1346/2000 5. pantu sasniedzamais mērķis pamato tā sašaurinātu interpretāciju tajā ziņā, ka par lietu tiesībām var tikt uzskatītas vienīgi tiesības, kuras parādnieks piešķir kredītoram komerciāla darījuma ietvaros. Turpretim šis mērķis neietverot nodokļu iestādes aizsardzību. Gadījumā, kad, kā tas ir pamatlietā, publiska nasta prevalē pār aizdevēju tiesībām piespiedu izsoles procedūrā, tās sekas pat esot šo aizdevēju nostādīšana nelabvēlīgākā situācijā, kaut arī Regulas Nr. 1346/2000 5. pantā esot paredzēts tos aizsargāt.

59. Savukārt Spānijas valdība, kuras ieskatā uz prejudiciālo jautājumu būtu jāatbild apstiprinoši, uzskata, ka, ņemot vērā dalībvalstu tiesību sistēmu un juridisko tradīciju dažādību un lai saglabātu šīs regulas lietderīgo iedarbību, Savienības likumdevējs ir vēlējies noteikt tiesības, kuras to iezīmju un tiesiskās noteiktības apsvērumu dēļ prasa šāda izņēmuma atzīšanu neatkarīgi no tā, vai dalībvalsts, kas šīs tiesības atzīst, tās kvalificē par “lietu tiesībām”. Tās ieskatā tieši šā iemesla dēļ Regulas Nr. 1346/2000 5. panta 2. punktā ir norādīts, ka atsevišķas tiesības ir uzskatāmas par lietu tiesībām šā paša panta 1. punkta izpratnē.

60. Tātad ir jāuzdod šāds jautājums, – vai ir jāuzskata, ka pamatlietā aplūkojamās publiskās nastas fiskālais raksturs ir noteicošais faktors, lai secinātu, ka Regulas Nr. 1346/2000 5. panta mērķis neietver publiska kreditora, konkrētajā gadījumā – nodokļu administrācijas, aizsardzību?

61. Manuprāt, tas tā nav.

62. Pirmām kārtām, kas attiecas uz Regulas Nr. 1346/2000 5. panta formulējumu, no tā 1. un 2. punkta neizriet ne tas, ka kredītoram ir jābūt privātpersonai, ne tas, ka parādam ir jābūt saistītam vienīgi ar komerciālu darījumu⁵⁹.

63. Otrām kārtām, kas attiecas uz Regulas Nr. 1346/2000 mērķiem, tās 5. pantā ietvertais risinājums, kā es to esmu norādījis šo secinājumu 28. un 29. punktā, atbilst ne vien materiāltiesiskiem iemesliem, tādiem kā tirdzniecības aizsardzība dalībvalstī, kurā atrodas aktīvi, ar tiem saistīto tiesību tiesiskā noteiktība un kreditoru un trešo personu tiesiskā paļāvība, bet arī procesuāla rakstura iemesliem, kas ir saistīti ar nepieciešamību padarīt vienkāršākas un atvieglot mantas pārvaldīšanas procedūras. Šajā

56 — Skat. šo secinājumu 44. punktu.

57 — Skat. šo secinājumu 16. punktu.

58 — Šajā sakarā Komisija atsaucas uz *Virgós/Schmit* ziņojuma 97. punktu, neminot citus šā ziņojuma punktus.

59 — *Ubi lex non distinguit, nec nos distinguere debemus*.

sakarā ir jāuzsver, ka ar pārāk sašaurinātu šā Regulas Nr. 1346/2000 panta interpretāciju, vispārēji samazinot tajā paredzēto aizsardzību⁶⁰, pietiekami netiktu ņemta vērā ne tās ģenēze (skat. šo secinājumu 21.–23. punktu), ne šajā regulā paredzētie mehānismi, lai izvairītos no iespējamās “pāraizsardzības” saistībā ar šajā tiesību normā paredzēto izņēmumu (skat. šo secinājumu 32.–35. punktu).

64. Trešām kārtām, ir svarīgi norādīt, ka Regulas Nr. 1346/2000 fundamentālais mērķis ir arī kreditoru diskriminācijas novēršana un vienlīdzīga attieksme pret tiem. Tādējādi saskaņā ar tās 4. pantu *lex fori concursus* regulē maksātnespējas procedūras uzsākšanas, izpildes un izbeigšanas nosacījumus, kā arī, tostarp, kreditoru rangu. Tomēr Regulas Nr. 1346/2000 39.–42. pantā ir paredzēti noteikumi par kreditoru informēšanu un viņu prasījumu iesniegšanu. Konkrēti, šīs regulas 39. pantā tieši ir minētas dalībvalstu nodokļu iestādes⁶¹. Līdz ar to kreditoru valstspiederība nekādi neietekmē *to prasījumu iesniegšanu* un tie nevar tikt izslēgti no maksātnespējas procedūras ne tādēļ, ka to juridiskā adrese ir dalībvalstī, kas nav procedūras uzsākšanas dalībvalsts, ne *sakarā ar to prasījumu publiski tiesisko raksturu*⁶².

65. Šajā kontekstā saistībā ar kompetento (maksātnespējas procedūras uzsākšanas valsts) tiesu un to iecelto maksātnespējas administratoru pienākumu informēt kreditorus, pirmkārt, Regulas Nr. 1346/2000 40. panta 2. punktā ir paredzēts, ka informatīvajā paziņojumā “arī jānorāda, vai kreditoriem, kuru prasījumi ir [...] nodrošināti ar lietu tiesībām, ir jāiesniedz prasījumi”, un, otrkārt, šīs pašas regulas 41. pantā ir paredzēts, ka kreditors nosūta pamatojuma dokumentu kopijas, ja tādi ir, un cita starpā norāda, “vai viņam ir [...] nodrošinājums ar lietu tiesībām [...], kā arī to, kādus aktīvus aptver viņa garantija”. Tādējādi no Regulas Nr. 1346/2000 39.–41. panta aplūkošanas kopsakarā izriet, ka šajā regulā nav izslēgta nodokļu iestāžu prasījumu iesniegšana, tostarp gadījumos, kad tie ir nodrošināti ar lietu tiesībām.

66. Turklāt, joprojām saistībā ar prasījumu iesniegšanu, ir jāatgādina, ka Direktīvā 2001/24/EK⁶³ un Direktīvā 2009/138/EK⁶⁴ par kredītiestāžu reorganizāciju un likvidāciju un par uzņēmējdarbības uzsākšanu un veikšanu apdrošināšanas un pārāpdrošināšanas jomā ir paredzēti Regulas Nr. 1346/2000 39. pantam analogi noteikumi, arī ietverot tiešu norādi uz dalībvalstu valsts iestādēm⁶⁵. Šis pēdējais aspekts man šķiet esam būtisks manā analizē. Proti, šajos pantos ir paredzēts, ka *attieksmei*

60 — Īpašuma pārvaldīšanas vienkāršošana ir viens no šīs regulas institucionālajiem mērķiem. Šajā ziņā skat. *Virgós, M., un Garcimartín, F.*, minēts iepriekš, 92., 106. un 107. lpp. Doktrīnā kā sašaurinošas interpretācijas piemēri tiek minēti mēģinājumi ierobežot izņēmuma tvērumu sanācijas procedūras vai argumenti, ka Regulas Nr. 1346/2000 5. pants ir kolizijas tiesību, nevis materiāltieska rakstura norma. Turpat, 106. lpp.

61 — Šajā pantā ir paredzēts, ka “visiem kreditoriem, kuru pastāvīgā dzīvesvieta, domicils vai juridiskā adrese ir kādā dalībvalstī, izņemot procedūras sākšanas valsti, *tajā skaitā [dalībvalstu] nodokļu iestādēm* [...], ir tiesības rakstiski iesniegt prasījumus maksātnespējas procedūrā”. Mans izcēlums.

62 — Doktrīnā tiek uzskatīts, ka, lai arī šis pants attiecas tikai uz prasījumu iesniegšanu, kreditorus, tostarp nodokļu iestādes, nav iespējams diskriminēt arī saistībā ar dividenžu izmaksu, nenonākot pretrunā Regulas Nr. 1346/2000 39. panta jēgai. Šajā ziņā skat. Fletcher, I. F., *Insolvency in Private International Law*, 2. izdevums, Oxford University Press, 2005, 436. lpp.

63 — Eiropas Parlamenta un Padomes 2001. gada 4. aprīļa Direktīva par kredītiestāžu reorganizāciju un likvidāciju (OV 2001, L 125, 15. lpp.), kas grozīta ar Eiropas Parlamenta un Padomes 2014. gada 15. maija Direktīvu 2014/59/ES (OV 2014, L 173, 190. lpp.).

64 — Eiropas Parlamenta un Padomes 2009. gada 25. novembra Direktīva 2009/138/EK par uzņēmējdarbības uzsākšanu un veikšanu apdrošināšanas un pārāpdrošināšanas jomā (Maksātnespēja II) (pārstrādātā redakcija) (OV 2009, L 335, 1. lpp.). Ar šo direktīvu tika atcelta Eiropas Parlamenta un Padomes 2001. gada 19. marta Direktīva 2001/17/EK par apdrošināšanas sabiedrību sanāciju un darbības izbeigšanu (OV 2001, L 110, 28. lpp.).

65 — Direktīvas 2001/24 16. panta 1. punktā un Direktīvas 2009/138 282. panta 1. punktā (bijušais Direktīvas 2001/17 16. panta 1. punkts) ir paredzēts, ka ikvienam kreditoram, *tostarp dalībvalstu valsts iestādēm*, kura pastāvīgā dzīvesvieta, juridiskā adrese vai galvenais birojs ir kādā dalībvalstī, kas nav izcelsmes dalībvalsts, ir tiesības iesniegt savus prasījumus vai rakstveidā sniegt apsvērumus saistībā ar saviem prasījumiem. Mans izcēlums. Par šiem pantiem skat. Moss, G., Wessels, B., *EU Banking and Insurance Insolvency*, Moss G., un Wessels, B., Oxford University Press, 2006, 76. un 136. lpp. Jēdziena “izcelsmes dalībvalsts [piederības dalībvalsts]” definīciju skat. Direktīvas 2001/24 2. pantā un Direktīvas 2009/138 268. panta 2. punkta a) apakšpunktā. Turpat, 53. un 114. lpp.

pret visu kreditoru, kuru domicils, pastāvīgā dzīvesvieta vai juridiskā adrese, vai galvenais birojs atrodas dalībvalstīs ārpus izcelsmes dalībvalsts, prasījumiem ir jābūt tādai pašai un tie ir jāierindo vienā kategorijā ar līdzīga rakstura prasījumiem, ko var iesniegt kreditori, kuru domicils, pastāvīgā dzīvesvieta vai juridiskā adrese, vai galvenais birojs atrodas izcelsmes dalībvalstī⁶⁶.

67. Līdz ar to manā ieskatā Regulā Nr. 1346/2000 nav piešķirtas nekādas privilēģijas vai priekšrocības publiski tiesiskiem prasījumiem, bet, ja valsts likumdevējs paredz, ka valsts iestādēm ir šādas privilēģijas, priekšrocības vai liettiesisks nodrošinājums, tāds būtu jāatzīst arī citu dalībvalstu publiski tiesiskajiem prasījumiem⁶⁷. Šādas interpretācijas atbilstība, manuprāt, ir saistīta ar to, ka Regulā Nr. 1346/2000 kā vispārējā tiesību aktā ir noteikta Savienības tiesību maksātspējas sistēma, bet speciālie tiesību akti ir it īpaši iepriekšējā punktā minētās direktīvas par kredītiestāžu reorganizāciju un likvidāciju un par uzņēmējdarbības uzsākšanu un veikšanu apdrošināšanas un pārāpdrošināšanas jomā⁶⁸. Tādējādi šīs sistēmas saskaņība prasa, lai visu šo aktu interpretācijas problēmas tiktu atrisinātas saskaņoti, ņemot vērā sistēmu kopumā.

68. Protams, ir taisnība, ka šie argumenti (skat. šo secinājumu 64.–66. punktu) principā skar Regulas Nr. 1346/2000 (un, it īpaši, pēc analogijas minēto direktīvu) normu par kreditoru informēšanu un to prasījumu iesniegšanu piemērošanu. Tomēr un iepriekšējā punktā jau norādīto apsvērumu dēļ pašas regulas saskaņība tiktu izjaukta, ja publiskās lietu tiesības tiktu izslēgtas no šīs regulas 5. panta aizsardzības.

69. Ceturtām kārtām, es atgādinu, ka spriedumā *Lutz*⁶⁹ Tiesa par lietu tiesībām jau ir atzinusi izpildāmas apķīlāšanas tiesības (apķīlāšana, kas tiek praktizēta attiecībā uz banku kontiem), neraugoties uz to, ka tās bija paredzētas nevis tiesību aktā, bet bija radušās *ipso jure*⁷⁰.

70. Piektām kārtām, es pilnībā piekrītu tam, ka Regulas Nr. 1346/2000 5. pants kā izņēmums no speciālas normas ir jāinterpretē šauri. Tomēr es vēlos atgādināt, ka konkrētā publiskā nasta pamatlietā, stingri ņemot, atbilst ne vien Regulas Nr. 1346/2000 5. panta nosacījumiem, bet arī *Virgós/Schmit* ziņojumā minētajiem un doktrīnā pamatotajiem autonomās kvalifikācijas kritērijiem, lai to atzītu par lietu tiesībām šā panta izpratnē.

71. Turklāt, manuprāt, ja iespējama aplūkojamās publiskās nastas izslēgšana varētu tikt pamatota ar tikai vienu no šiem mērķiem, proti, tirdzniecības aizsardzību dalībvalstī, kurā atrodas aktīvi, neņemot vērā mērķus saistībā ar tiesisko noteiktību un kreditoru un trešo personu tiesisko paļāvību, nepieciešamību vienkāršot un atvieglot īpašuma pārvaldību, kā arī novērst diskrimināciju un veicināt vienlīdzīgu attieksmi pret kreditoriem, tas būtu pretrunā šīs regulas ģenēzei un ar to izveidotajam mehānismam.

66 — Šajā sakarā doktrīnā tiek uzskatīts arī, ka “it would seem contrary to the coherence of the Community law system to allow any other solution in the context of this Regulation”, *Virgós, M.*, un *Garcimartín, F.*, minēts iepriekš, 150. un 151. lpp.

67 — Turpat, 151. lpp.: “The same argument can be made in favour of admitting claims of Member States’ public authorities other than tax or social security authorities”.

68 — It īpaši Direktīvas 2009/138 286. pants par trešo personu lietu tiesībām ir analogs Regulas Nr. 1346/2000 5. pantam.

69 — Spriedums, 2015. gada 16. aprīlis (C-557/13, EU:C:2015:227, 27. un 28. punkts).

70 — Šo lietu tiesību pamats bija parādniekam izsniegts izpildu rīkojums par samaksas veikšanu. Saskaņā ar doktrīnu lietu tiesības Regulas Nr. 1346/2000 5. panta izpratnē ir ne vien tiesības, kas izriet no tiesību akta, bet arī tiesības, kuras rodas *ipso jure*. *Porzycki, M.*, minēts iepriekš, 405. lpp.

72. Visbeidzot, aplūkojamās publiskās nastas izslēgšana varētu būtiski ietekmēt to dalībvalstu tiesību sistēmas, kurās tiek atzītas pamatlietā aplūkojamajai publiskajai nastai līdzīgas vai analogas publiskas nastas⁷¹.

73. Šajā ziņā es atgādinu, ka jaunajā Regulā 2015/848 par maksātnespējas procedūrām Savienības likumdevējs nav veicis nekādas materiāla rakstura izmaiņas šīs regulas 8. pantā, kurā ir pārņemts Regulas Nr. 1346/2000 5. pants⁷².

V – Secinājumi

74. Ņemot vērā visus iepriekš minētos apsvērumus, ierosinu Tiesai atbildēt *Bundesgerichtshof* (Federālā Augstākā tiesa) šādi:

Padomes 2000. gada 29. maija Regulas (EK) Nr. 1346/2000 par maksātnespējas procedūrām, kas grozīta ar Padomes 2011. gada 9. jūnija Īstenošanas regulu (ES) Nr. 583/2011, 5. pants ir jāinterpretē tādējādi, ka tāda publiska nasta, kas uz nekustamo īpašumu gulstas par labu nodokļu administrācijai, kā pamatlietā aplūkojamā ietilpst lietu tiesības jēdzienā šā panta izpratnē.

71 — Nastas *ipso jure* par labu valstij kā kreditoram, šķiet, ir paredzētas tostarp Austrijas un Dānijas tiesībās (uz Dānijas Karalisti regula neattiecas). Grieķijas tiesībās, šķiet, ir paredzēta valsts privilēģija atļaut Valsts kasei konfiscēt nekustamas lietas, lai apmierinātu prasījumus par nodokļu samaksu. Valstu likumdevēji arī ir izmantojuši likumā, bieži publiskajās tiesībās paredzētu liettiesisku nodrošinājumu (uz likuma pamata noteiktas hipotēkas), kā tas it īpaši šķiet esam Francijas, Polijas un Portugāles tiesībās. Tie arī ir paredzējuši nastas, kas gulstas uz kustamām lietām ar mērķi nodrošināt publiski tiesisku prasījumu apmierināšanu, piemēram, kā likumā paredzētas privilēģijas – Francijas tiesībās, kā Valsts kases ķīlas tiesības – Polijas tiesībās un kā jūras ķīlas tiesības – Kipras, Dānijas, Somijas un Zviedrijas tiesībās.

72 — Skat. 22. un 68. preambulas apsvērumu. Šajā ziņā skat. *Moss, G., Fletcher, I. F., un Isaacs, S.*, minēts iepriekš, 455. lpp.